

MENANDROΥ

ΔΑΟΣ

διατρίβω σοι διακονῶν πάλαι
 ἐνταῦθ'· ὁ δὲ σκάπτει μόνος. πορευτέον
 πρὸς ἐκείνόν ἐστιν. ὦ κάκιστ' ἀπολουμένη
 Πενία, τί σ' ἤ[μ]εῖς τηλικοῦτ' ἐφεύρομεν;
 τί τοσοῦτον ἡμῖν ἐνδελεχῶς οὕτω χρόνον
 ἔνδον κάθησαι καὶ συνοικεῖς;

210

(Σω.)

λάβανε

τηνδί.

(Θυγ.)

φέρε δεῦρο.

Δα.

τί ποτε βούλεθ' οὕτοσι

ἄνθρωπος;

(Σω.)

ἔρρωσ', ἐπιμελοῦ τε τοῦ πατρός.
 οἴμοι κακοδαίμων.

Πυ.

παῦε θρηνῶν, Σώστρατε.
 ἔσται κατὰ τρόπον.

215

(Σω.)

κατὰ τρόπον τί;

(Πυ.)

μὴ φοβοῦ.

Δα.

ἀλλ' ὅπερ ἔμελλες ἄρτι τὸν Γέταν λαβῶν
 ἐπάνηκ', ἐκείνῳ πᾶν τὸ πρᾶγμ' εἰπὼν σαφῶς.
 τουτὶ τὸ κακὸν τί ποτ' ἐστίν; ὡς οὐ μοι πάνυ
 τὸ πρᾶγμ' ἀρέσκει. μειράκιον διακονεῖ
 κόρη· πονηρόν. ἀλλά σ', ὦ Κνήμων, κακὸν

220